

YBS

FRESH &

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

NEXT
STATION
LOVE

สถานีป้ายหน้าความรัก

YBSoulmate เข็มน

OtPan ทาว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Next Station Love สถานีป้ายหน้าความรัก

YBSoulmate เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2259-7

ภาพประกอบ OtPan

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ความรักที่เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญอาจดูผิวเผินและไม่มั่นคงยั่งยืน รวากับพลุ
ฤดูร้อนที่ดูสวยงามในช่วงเวลา แล้วก็จางหายไปราวกับไม่มีจริง รวากับเป็นภาพฝัน ยิ่งกับ
ความรักที่เกิดขึ้นจากความบังเอิญที่ดำเนินไปดุจดั่งเทพนิยายด้วยแล้ว ก็ยิ่งยากที่จะ
เชื่อมันมันได้

แบบนี้จันทร์เจ้านางเอกของเราควรจะเชื่อใจกับความรักที่เกิดขึ้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ
ในทริปพักผ่อนของตัวเองหรือไม่ หรือว่าเธอควรจะเชื่อคำทำนายในคู่มือที่เสี่ยงทาย
ที่ว่า 'You will find the right person soon' เธอจะได้พบคนที่ใช่เร็วๆ นี้ แล้วคนที่ใช่
ของเธอจะใช่ 'เหอหยางหยี่' ผู้ร่วมทริปจำเป็นที่มีสภาพเหมือนโฮมเลส แต่ชอบทำให้ใจสั้น
คนนั้นหรือเปล่า มาร่วมลุ้นไปด้วยกันกับเธอดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สถานีต่อไป...ความรัก ท่านผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนเส้นทางไปสายสละโสดได้ที่สถานีนี้ Next station 'love' เปิดตัวมาประหนึ่งเป็นรถไฟฟ้าแบบนี้ ทุกคนคงไม่ต้องเดาแล้วเนาะว่าบาส์มเอานิยายเรื่องอะไรมาฝาก (ฮา)

สวัสดีค่า บาส์มเองนะคะ YBSoulmate คนเดิมที่เพิ่มเติมคือวันนี้เราจะมาพาทุกคนไปตะลุยประเทศสิงคโปร์กันค่า!!

ซึ่งพระเอกคนใหม่ในครั้งนี่ไม่ธรรมดาเลย เพราะ 'เฮียเหอ' ของพวกเรานั้นเป็นถึงตาลุงโฮมเลส (อายุ 32 เอ๊าะๆ) และฟ่วงตำแหน่งเจ้าลิงยักษ์จอมป่วนที่ทั้งเรอดัง กรนแรง พุดก็มาก กินก็เยอะ แถมแอบซกมกอยู่นิดๆ (ขำ) ซึ่งบังเอิญได้มาเบียดเบียนนางเอกของเราอย่าง 'จันทร์เจ้า' ที่มาเที่ยวคนเดียวชชะด้วย

เนี่ย พุดมาทั้งหมดหาซื้อดีเฮียไม่ได้เลยสักอย่าง แต่กระซิบบอกให้รู้กันนะคะว่าจริงๆ เฮียเนะมีเสน่ห์อันน่าพิศวงและความลับที่รอให้ทุกคนไปค้นหาอยู่!! อู๊บบส์!!! บาส์มคงพุดอะไรมาไม่ได้แล้ว นอกจากตอนนี้ขออนุญาตไปแพ็กกระเป๋าตามรอยจันทร์เจ้าเผื่อจะได้เจอเฮียเหอ (เวอร์ชันไม่ซกมก) เป็นของตัวเองก่อนนะคะ 555

แล้วเจอกันสถานี...เล่มหน้าค่า

หวังว่าทุกคนจะรักเหมือนที่เรารักนะคะ ♥ และฝากติดตามผลงานเล่มอื่นๆ และพุดคุยกันได้ที่แฟนเพจ ybsoulmate และทวิตเตอร์ @ybsoulmate_lp เหมือนเดิม

อ่านจบแล้วแวะมารีวิวหรือเข้ามาทักมอยกันได้ที่แท็ก #สถานีป้ายหน้าความรักนะคะ ♥

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Falling in love with you since the first summer.

You asked, "Will love change?"

If you want to go on an adventure,

Will you come with me?

บทนำ

Let's go on a trip

[ตกลงว่าแกเดินทางไปถึงเรียบริ่อยดีนะ]

เสียงถามอย่างเป็นทางการกลายเป็นห่วงจากปลายสายทำให้จันทร์เจ้าก๊วยกับตัวเองเล็กน้อย เธอเพิ่งจากถิ่นฐานบ้านเกิดข้ามฟ้าข้ามทะเลมาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงดี ด้วยซ้ำ 'เบญ' เพื่อนชายเพียงคนเดียวที่รู้ว่าเธอแอบป्लीกวิเวกหนีจากทุกคนที่ไทยมาเที่ยวตามลำพังที่สิงคโปร์ก็เริ่มออกอาการเป็นกังวลเสียแล้ว

"เรียบริ่อยแล้ว นี่ก็ซื้อชิมมาเปลี่ยนแล้วเนี่ย"

หญิงสาวว่า แล้วใช้ไหล่นีบโทรศัพท์มือถือไว้ตอนที่ลากกระเป๋าไปใหญ่มาต่อแถวหลังกลุ่มนักท่องเที่ยวเพื่อเติมเงินในบัตร EZ-Link* เพื่อใช้ในการเดินทาง เธอเคยมาที่ประเทศสิงคโปร์กับครอบครัวแล้วกว่าห้าครั้ง เรียกได้ว่าค่อนข้างรู้จักเส้นทาง ดังนั้นการหลบมาเที่ยวคนเดียวเพื่อหนีทุกอย่างจึงไม่น่ามีปัญหา เธอไม่มีทางหลงหรืออดข้าวอย่างที่เพื่อนสนิทกำลังเป็นห่วง แต่ดูเหมือนว่าปลายสายจะมีเรื่องอื่นที่เป็นห่วงมากกว่าการมาเที่ยว

* EZ-Link คือบัตรเดินทางของสิงคโปร์ สามารถเดินทางได้ทั้งรถไฟ รถบัส รวมถึงใช้จ่ายในร้านสะดวกซื้อ มีอายุการใช้งาน 5 ปี

แบบสันโดษ...และจันทร์เจ้าก็ไม่อยากจะเอ่ยถึงเรื่องนั้น ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอหนีมาไกลถึงนี้ด้วยสิ

[เฮ้อ เอาเถอะ ถ้าयरูปมาอัปเดตให้ฉันดูเป็นระยะๆ ด้วยละกัน ไม่งั้นเรื่องนี้รู้ถึงหูคุณนายเดือนเด่นแน่!]

คำสั่งย่าๆ เป็นสิบรอบเหมือนเปิดไฟล์บันทึกเสียงเป๊ะไม่มีผิดเพี้ยน จันทร์เจ้าถอนหายใจเล็กน้อยเพราะถูกยกเรื่องแม่ขึ้นมาหูเธอยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ไหลอาบแก้ม

อากาศของประเทศสิงคโปร์มันก็ไม่ได้เย็นกว่าเมืองไทยสักเท่าไรหรอกก็เยอะ และเสียงบ่นของเพื่อนสนิทก็จู้จี้เหมือนมีแม่คนที่สอง แต่อย่างว่าละนะ...ถ้าเบญไม่ทวง เขาจะมาจู้จี้กับเธอทำไม

[แล้วก็อย่าออกไปเถลไถลกลางคืนคนเดียวในที่เปลี่ยวๆ ห้ามดื่มเหล้าคนเดียว ห้ามซื้อบั้งเพลิงจนลืมเวลา กลับเข้าที่พังกี่ต้องบอกฉัน เวลาเจอผู้ชายหล่อก็อย่าตามเขาไป รั้วมัย]

"แกบ่นขนาดนี้ทำไมไม่เก็บกระเป๋าเสื้อผ้าตามมาเที่ยวด้วยกันเลยล่ะ"

หญิงสาวว่าแกมประชดเพราะเพื่อนสนิทเริ่มร่ายกฎข้อห้ามต่างๆ ที่ได้ตกลงกันได้ซ้ำอีกครั้ง ตอนแรกเธอตังใจจะไม่บอกใครทั้งนั้นว่าจะหนีมาเที่ยวตามลำพัง แต่เพราะเบญเป็นทั้งเพื่อนสมัยเด็กที่รู้จักกันมานานและเขาก็อาศัยอยู่ห้องตรงข้ามในคอนโดฯ เดียวกัน เรียนจบก็มหาวิทยาลัยเดียวกัน แถมทำงานก็ยังทำบริษัทเดียวกันอีก เพราะฉะนั้นจึงไม่มีทางที่เธอจะสามารถปิดบังเรื่องทริปหนีปัญหาไม่ให้เขารู้

เบญรั้บรู้ปัญหาของเธอมานโดยตลอด และเขาก็เห็นดีเห็นงามให้เธอนั้นไปพักสมองสักระยะหนึ่งแล้วค่อยกลับไปจัดการปัญหาที่เหลือ ทริปนี้จึงเป็นครั้งแรกที่จันทร์เจ้ามาเที่ยวต่างประเทศเพียงคนเดียว โดยปราศจากเพื่อน...ปราศจากครอบครัว และปราศจากใครอีกคนหนึ่งที่เธอพยายามจะลืมๆ ไป

[เออๆ ไม่บ่นแล้วก็ได้ อย่าลืมหาข้าวหาอะไรกิน เช็किनกับโรงแรมให้เรียบร้อยล่ะ แล้วก็ถ้ามีปัญหอะไรโทรติดต่อหาฉันเลยนะ เข้าใจเปล่า]

"เจ้าค่า"

ขนาดว่าไม่บ่น ยังร้ายอะไรต่อมิอะไรไม่รู้ไปอีกตั้งนานทีกว่า จันทร์เจ้า

ถอนหายใจปลงๆ แล้วกดตัดสายโทรศัพท์ของเพื่อนสนิทไปในที่สุด

เฮ้อ...ขนาดจะมาเที่ยวไม่กี่วันที่ประเทศใกล้ๆ เจ้าตัวยังเป็นห่วงขนาดนี้ นี่ถ้าเธอไปเรียนต่อต่างประเทศหรือต้องแต่งงานมีครอบครัวแล้วย้ายถิ่นฐานขึ้นมา เบนูไม่ต้องยกส้มมะโนคริวไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่นเป็นเพื่อนเธอเลยหรือไง

หญิงสาวบิดขี้เกียจเพื่อคลายความปวดเมื่อย แล้วเดินลากกระเป๋าไปตามแถวที่ลั่นลงเรื่อยๆ เพราะนักท่องเที่ยวเริ่มทยอยเข้าไปในซานซาลาสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน

เมื่อคืนนี้จันทร์เจ้าบินมาลงที่สนามบิน Changi ประเทศสิงคโปร์ ตอนเวลาห้าทุ่มกว่า ไฟลต์บินของเธอไม่ค่อยสวยนักเพราะเป็นการจองในระยะเวลากระชั้น ทำให้ต้องนอนในสนามบินเป็นครั้งแรก มีใครต่อใครหลายคนเคยพูดว่าสนามบิน Changi ประเทศสิงคโปร์นั้นเป็นอันดับหนึ่งของทุกสนามบินทั่วโลก เธอไม่เถียงเรื่องความสะดวกสบาย สะอาด และพื้นที่ที่กว้างขวางพอให้นักท่องเที่ยวอย่างเธอได้พักผ่อนระหว่างรอให้ถึงเช้าวันถัดมา แต่อากาศที่หนาวเย็นกับเสียงของเพื่อนร่วมลานนอนขนาดกว้างที่ตั้งสนั่นเมื่อคืนทำให้เธอนอนไม่ค่อยหลับ

คิดว่าเพื่อนแปลกหน้าคนนั้นคงจะกำลังป่วย เขาถึงได้อะและส่งเสียงกรนดังรบกวนคนที่จับจองพื้นที่ตรง Viewing Mall* จนไม่อาจนอนได้ สุดท้ายในตอนเช้าหญิงสาวก็เลยวางน้ำให้เขาหนึ่งขวดกับยาแก้เจ็บคอแฉงเล็กๆ พร้อมติดโน้ตสั้นๆ ไม่เชิงว่าเป็นการแสดงความเป็นห่วงเพื่อนร่วมโลกหรอกนะ แต่ถ้าหากว่าเจ้าตัวเลือกพักในโฮสเทลที่เป็นที่พักยอดนิยมรวมกันกับนักท่องเที่ยวคนอื่น อย่างน้อยเขาก็ควรจะดูแลร่างกายตัวเองไม่ให้ส่งเสียงรบกวนคนอื่นให้ต้องลำบากเหมือนที่เธอเจออีก

จันทร์เจ้าหาวหวอดๆ ใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาตอนที่เดินไปหยุดอยู่ที่ตู้อัตโนมัติ เธอไม่ได้เข้าแถวซื้อบัตร EZ-Link เหมือนนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ที่เพิ่งเคยเดินทางมาสิงคโปร์ เธอต่อคิวที่ตู้อัตโนมัติเพื่อที่จะได้เติมเงินเข้าไปในบัตร กระเป๋าห้อยคอรูปตัวการ์ตูนใบเล็กคือของที่เธอเก็บพาสปอร์ต

* จุดชมวิวเครื่องบินในสนามบิน Changi อยู่ใน Terminal 1, 2 และ 3

เงิน เศษเหรียญ และรายละเอียดเกี่ยวกับการเดินทางทั้งหมดเอาไว้ ตอนแรก ที่หญิงสาวได้รับกระเป๋าใบนี้มา เธอค่อนข้างเคืองคนให้เพราะคิดว่าเจ้าเพื่อนตัวดีอาจจะกำลังแหวะเรื่องที่ยังดูเหมือนเด็กมัธยม สำหรับบางคนการถูกหักว่ายังเด็กอาจเป็นเรื่องที่น่าดีใจ แต่สำหรับเธอที่ต้องทำงานในสายงานช่างภาพ ต้องการความน่าเชื่อถือในระดับหนึ่ง มันทำให้เธอต้องพิสูจน์ตัวเองอยู่บ่อยๆ

กระเป๋าใบนี้มันไม่คู่ล ไม่ได้เข้ากับลุคอะไรของเธอเลย แถมยังเพิ่มจำนวนกระเป๋าที่ต้องแบกอีก แต่เพราะเบญจกัซบ้นักหนาว่าการแบ่งของมาใส่กระเป๋าหน้า มันปลอดภัยกว่าการใส่ทุกอย่างลงไปในกระเป๋าเป้ข้างหลังหรือกระเป๋าล้อ ง่ายทั้งต่อการระวังตัว ไม่ต้องกลัวของจะหายหรือหยิบลำบาก จันทรเจ้าก็เลยยอมเออออรับกระเป๋าใบนี้มาและยอมรับคำแนะนำของเพื่อน

ร่างสมส่วนของจันทรเจ้าจัดการเติมเงินในบัตรเสิร์จก็ลากกระเป๋าผ่านเข้าไปยังสถานีรถไฟไม่นานนักขบวนรถไฟก็มาถึง เธอขึ้นขอบประเทศสิงคโปร์ก็ตรงที่รถไฟไม่เคยปล่อยให้รอนาน อีกทั้งผู้คนในประเทศนี้ก็มีระเบียบ ถึงภายในรถไฟจะมีที่นั่งไม่มาก แต่เขาก็จัดสถานที่ไว้สำหรับนักท่องเที่ยวให้ได้มีที่วางกระเป๋าและมีที่ยืน

จันทรเจ้าก้าวเท้าเข้าไปในขบวนรถไฟ ยืนอยู่ติดริมสุดของประตูอีกฝั่ง เธอลอบสอดสายตามองผู้คน รถไฟขบวนนี้คนไม่เยอะเท่ากับขบวนก่อนหน้าเลยมีพื้นที่ให้เธอยืนพียงกับผนังตู้รถไฟได้อย่างสบาย และทุกอย่างก็เป็นไปได้สวยตามแผนที่วางไว้

"เอิ๊ก"

ยกเว้นก็แต่ใครบางคนที่เดินสาวเท้ามาหยุดยืนอยู่ข้างเธอและส่งเสียงเรอจนดังลั่นผิดมนุษย์มานานั้น

คนหน้าเด็กขมวดคิ้วมุ่น หมุนตัวหนีไปอีกทางเพื่อเบนความสนใจไปที่อื่น แต่เจ้าของร่างสูงราวร้อยแปดสิบสองเซนติเมตรที่ผมผำรุงรังและสวมเสื้อผ้าย้วยๆ นั้นทำให้รู้สึกอึดอัดแปลกๆ เธอเองก็ไม่ได้อยากจะเสียมารยาทแอบมองเขาเหมือนที่คนทั้งขบวนรถไฟกำลังมอง แต่ใ้ท่าทาง

คันคะเยอราวกับมีกลไกเคลื่อนขึ้นตามผิวจนไม่อาจหยุดเกาะไปตามแขนและ
ขารวมไปถึงหน้าท้องของเขามันให้ความรู้สึกสกปรกยังงี้ก็ไม่รู้ แถม
ไอ้หมวดครวที่ดูยุ่งเหยิงก็มีเศษขนมปังที่เจ้าตัวกำลังเคี้ยวด้วย บนรถไฟอย่าง
เสียมารยาทติดอยู่ มันทำให้เธอแทบจะเป็นลม

เอาจริง นี่เขาไม่รู้เลยหรือว่าบนรถไฟไม่ควรจะหยิบอะไรขึ้นมากิน
หรือว่าทันทิวไม่ไหวแล้วก็เลยไม่สนชิงช้าอะไร

ช่างเถอะๆ มันไม่ใช่เรื่องอะไรที่เธอจะต้องไปให้ความสนใจกับคน
แปลกหน้า ถึงแม้คนที่เพิ่งรู้สึกตัวว่าถูกแอบมองด้วยความกระอักกระอ่วนใจ
จะกำลังยิ้มแป้นโชว์เศษขนมที่ติดตามชอกฟันให้ดูก็ตาม

"แค่...แค่!"

ในจังหวะที่จันทร์เจ้าตัดสินใจเป็นหน้าหนีไปอีกทาง คนที่มีสภาพ
เหมือนมนุษย์ลูงโฮมเลสตั้งแต่หัวจรดเท้าก็เกิดอาการล้าลึกขึ้นมาจะทันหัน
ผู้คนที่ขบขวนรถไฟต่างมองมาอย่างไม่สบอารมณ์กับอีกฝ่ายที่กำลังล้าลึกจน
หน้าดำหน้าแดงเหมือนจะขาดอากาศหายใจตาย และคนที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่าง
เธอก็ไม่อาจปล่อยให้เขาตายต่อหน้าต่อตาด้วยเหตุผลที่ว่าล้าลึกขนมปังและ
ความตะกละของตัวเองบนรถไฟ

มือเล็กรีบคว้าเอาขวดน้ำที่เพิ่งซื้อจากร้านสะดวกซื้อก่อนออกจาก
สนามบินยื่นส่งให้อีกฝ่าย คนที่มีหมวดครวรุงรังก็รีบยื่นมือออกมารับขวดน้ำ
นั้นแล้วกรอกเข้าปากดังอึกๆ ตาลุงโฮมเลสในสายตาของคนทั้งขบวนรถไฟ
รอดตายไปได้ด้วยดี

"เชี่ยเชี่ย หน้ เตอ ปาง จู้!"

จันทร์เจ้าเบิกตากว้าง เพราะในจังหวะที่เจ้าของว่างสูงยื่นส่งขวดน้ำ
คืนให้ เขาก็พุ่งตัวเข้ามาจับมือเธอแล้วเขย่ารัว รอยยิ้มกว้างที่ถูกปกคลุมด้วย
หมวดครวทำให้หญิงสาวได้แต่คลี่ยิ้มแห้งๆ ไม่ได้รู้สึกภูมิใจอะไรกับการ
ทำความดีในครั้งนี่ แถมยังรู้สึกประหลาดที่จู้ๆ คนแปลกหน้าก็มาถูกเนื้อ
ต้องตัวกัน

"Sorry...I cannot understand what you said. (ขอโทษนะคะ แต่ฉัน
ไม่เข้าใจที่คุณพูดเลย)"

มือเรียวกเล็กเริ่มขึ้นเหนือ หญิงสาวพยายามเนียนด้วยการดึงมือตัวเอง ออกและพูดภาษาอังกฤษสวนกลับไปเพื่อแสดงตัวตนให้คนตรงหน้ารู้ว่าเธอ ไม่ใช่คนในพื้นที่และไม่สามารรถสื่อสารอะไรกับเขาได้เพราะใช้คนละภาษา ทว่าคนที่จับตริงมือของเธอไว้กลับยิ่งยิ้มกว้างเข้าไปใหญ่และเอ่ยตอบ กลับมาเป็นภาษาอังกฤษ จนความคิดของสาวไทยตัวคนเดียวเริ่มสับสน เมื่อเขาฟังเธอออกแถมตอบเป็นภาษาอังกฤษกลับมาอย่างคล่องแคล่วอีก ต่างหาก

"I mean, thank you so much for your help! (ผมหมายถึงขอบคุณ มากสำหรับความช่วยเหลือ!)"

เป็นครั้งแรกที่เธอต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ และเธอโคตรอยาก จะหนีไปให้ไกลจากเรื่องนี้เลย!!

"Next station...Lavender (สถานีต่อไป...ลาเวนเดอร์)"

เสียงประกาศนั้นเปรียบดังระฆังช่วยชีวิต ขบวนรถไฟแล่นเข้าเทียบ ชานชาลา ถึงสถานีที่เธอต้องลงแล้ว

จันทร์เจ้ารีบสะบัดมือของคนที่ซาบซึ้งในพระคุณเธอออกอย่างลนลาน รีบคว้าข้าวของทั้งหมดและลากกระเป๋าเดินทางพุ่งออกจากขบวนรถด้วยความ ไวแสง ประตูปิดตามที่ดี้านหลัง เธอถอนหายใจเพราะคิดว่าสถานการณ์ อันน่าอึดอัดนั้นได้จบลงแล้ว อย่างน้อยเธอก็มาถึงสถานีที่หมาย แต่หญิงสาว ไม่ได้รู้เลยว่าแท้จริงสถานีที่เธอลงมา มันอาจจะไม่ใช่สถานีลาเวนเดอร์อย่าง ที่คิด

แต่มันอาจจะเป็น...

"Hey, you!"

สถานีป้ายหน้าความรัก

ที่กามเทพนำพาตาลุงคนนั้นให้รีบร้อนลงจากรถไฟตามเธอมา!!!

1

Homeless man

ฉันกำลังวิ่ง...วิ่งอย่างบ้าคลั่งพร้อมกับกระเป๋าสบไปโตเพื่อหนีให้พ้นจากใครบางคนที่กำลังเร่งฝีเท้าไล่ตามมาอย่างกระชั้นชิด หันขวับกลับไปมองที่ด้านหลังเป็นระยะ เจ้าของร่างสูงยังคงไล่ตามอย่างไม่ลดละ ฉันคิดว่าตัวเองอาจจะเป็นบ้าประสาทหลงไปเอง เพราะฉันก็ไม่เคยโชคร้ายขนาดมีโฮมเลส รูนสูงอย่างนี้มาได้ตาม ก็เลยลองขยับปรับระดับความเร็วให้มากขึ้นเพื่อดูให้แน่ใจว่าคนแปลกหน้าที่คิดว่าเป็นโรคจิตนั้นตามฉันมาจริงๆ รีเปล่า ปรากฏว่าเขากำลังเร่งฝีเท้าตามมาเร็วขึ้นจนฉันแทบอยากจจะร้องไห้

เกิดมาตั้งยี่สิบสี่ปี จันทร์เจ้าคนนี่ไม่เคยโดนโรคจิตที่โหดตามติดแบบนี้มาก่อน พอก้าวเท้าออกนอกประเทศยังไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง ก็เจอของดีเข้าให้แล้วหรือเนี่ย!

ด้วยความหวาดหวั่นและกลัวจนขึ้นสมอง ฉันยกมือขึ้นมากดรั้วๆ ที่หน้าจอโทรศัพท์เพื่อโทรหาเพื่อนสนิทที่อยู่ประเทศไทย ก็รู้เนาะว่าต่อให้โทรหาเบญจตอนนั้นมันก็คงไม่ช่วยอะไร แต่อย่างน้อยที่สุดถ้าเกิดอะไรขึ้น เบญจจะได้จัดการบอกที่บ้านรวมถึงมารับศพฉันที่นี่ได้!!

"Hey!!!"

แข่งขาอ่อนแรงและสิ้นระริกยังคงขอยเท้ารัวๆ ในขณะที่เสียงทุ้มนั้นยังคงดังตามมา กระเป่าเป่าที่สะพานอยู่ด้านหลังเป็นภาระอันหนักอึ้งที่เอาแต่ขัดขวางฉันในการหนี ฉันห่อไหล่แล้วใช้มือข้างที่ว่างจับสายสะพานกระเป่า น้ำหนักมหาศาลที่มาจากกล้อง DSLR และเลนส์อีกห้าหกชนิดทำให้ฉันเบ้หน้า เกือบความติดินส้ายในสายอาชีพตัวเองซะหมด แต่จะมาเที่ยวแถมจะแบกทั้งเลนส์ Wide เลนส์ Tele และเลนส์ Fix อีกสามตัวมาทำหอกอะไรจะจันทร์เจ้า!!!

ฉันกวาดสายตามองไปโดยรอบสถานีรถไฟ ฉันเคยมาที่สถานีนี้กว่าสามครั้ง เพราะที่พักที่ฉันจองไว้เป็นโรงแรมประจำที่เคยมากับครอบครัว จำได้ว่านายสถานีรถไฟจะอยู่ใกล้กับทางออก ถ้าฉันวิ่งพุ่งตัวไปถึงที่นั่นฉันน่าจะขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ได้!!

พวกเขาอยู่ที่นั่นไง!!!

"Please!! Help!!! (ช่วยด้วย!!!)"

ฉันตะโกนออกไปดังลั่น ลากกระเป่าแล้วพุ่งตัวไปหาเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ตรงทางออก ผู้คนทั่วทั้งบริเวณหันมามองทางนี้เป็นตาเดียว ฉันหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน หมุนขวบกลับไปทีเจ้าของร่างสูงที่หยุดยืนอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลยกนิ้วขึ้นมาชี้หน้าเขา ตั้งใจเต็มทีว่าจะรายงานต่อเจ้าหน้าที่ถึงพฤติกรรมอันทำให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย

แต่แล้วสายตาของฉันกลับสะดุดเข้ากับ...

"คุณหยิบกระเป่าเดินทางไปผิดใบนะครับคุณผู้หญิง"

เสียงทุ้มต่ำนั้นเอ่ยออกมาพร้อมกับอาการหอบและไออย่างหนักหน่วง ฉันตัวแข็ง หน้าชา และรู้สึกอับอายเอามากๆ เมื่อเห็นว่ากระเป่าเดินทางสีดำของตัวเองอยู่ในมือของอีกฝ่าย ส่วนกระเป่าที่ตัวเองลากมาตลอดทางนั้นดันเป็นกระเป่าสีดำอีกใบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แต่รูปทรงของทั้งสองใบช่างคล้ายกันมาก...

นี่มันเรื่องตลกอะไรกันเนี่ย!!!

"พวกคุณมีปัญหาอะไรกันรีเปลาครับ"

เจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ตรงทางออกมองพวกเราสลับกัน ตาลงชกมกที่กำลัง
ขมวดคิ้วมุ่นผ่านม่านหนวดเครารุงรังกำลังจะอ้าปากเพื่ออธิบายสถานการณ์
แต่เพราะฉันทันทีและเป็นคนฉลาด ก็เลยรีบหมุนขวับกลับไปหาเจ้าหน้าที่
และส่งยิ้มหวานในทันที

"ไม่มีอะไรค่ะ เข้าใจผิดกันนิดหน่อย แฮะๆ"

ขึ้นปลั๊กอยให้เขาเป็นคนอธิบาย ไม่น่าฉันอาจจะโดนพ่วงข้อหาพยายาม
ขโมยกระเป๋าเดินทางของคุณลุงคนนี้ได้นี่ ฮือ!! ข้าน้อยผิดไปแล้ว!!!

คงไม่มีอะไรจะเป็นการขอโทษได้ดีไปกว่าการเลี้ยงอาหารสักมื้อกับคน
แปลกหน้าที่ฉันดันไปก่อเรื่องราววุ่นวายให้

เอาจริงนะ ก็อยากจะโทษว่าเป็นความผิดตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์
อยู่หรอกที่ทำให้เกิดการสลับกระเป๋าและทำให้คนตรงหน้าต้องลงจากรถไฟมา
แต่ว่าเขา...เขาถึงเนื้อถึงตัวฉันแถมยังทำตัวแปลกๆ ฉันเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว
ในต่างแดนก็ต้องคิดเป็นธรรมดาปะว่ากำลังถูกคุกคามนะ

แถบสภาพของคนที่อยู่จ้งย้งังก็เหมือนมนุษย์ลงแถวบ้านก็ยังไม่ประหลาด
มาก (ค่อนข้างไปทางสกปรก) ผิดตรงไหนกันล่ะที่กลไกการป้องกันตัวเองของฉัน
มันจะทำงานขึ้นมา ยิ่งไงๆ ฉันก็ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเองก่อนปะ
แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น...

"ขอโทษจริงๆ นะคะ" ฉันเอ่ยออกไปเป็นภาษาอังกฤษด้วยสีหน้าและ
น้ำเสียงรู้สึกผิดอย่างสุดซึ้ง

แต่ทว่าคนที่กำลังาบเบอร์เกอร์เข้าไปในปากเต็มคำกลับแสรังทำเป็น
ยกนิ้วขึ้นมาแคะขี้หูของตัวเอง แล้วยังทำลอยหน้าลอยตาใส่ราวกับว่าฟัง
ประโยคที่ฉันพูดไม่เข้าใจ

ประทานโทษนะคะคุณลุง!! เมื่อกี้นับรถไฟไฟฟ้ายังพูดตอบกลับฉัน
เป็นภาษาอังกฤษอยู่เลย และถึงแม้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ของฉันมันจะไม่ได้แข็งแรงอะไรมากมายนัก แค่ว่าพอเอาตัวรอดหาข่าวกันได้
ไปวันๆ แต่ฉันก็มั่นใจว่าสำเนียงอเมริกันที่สั่นไหล่นั้นบ่งบอกให้รู้ว่าอีกฝ่ายนะ
ใช้ภาษาอังกฤษคล่องกว่าฉันตั้งที่ชุม!

"คือฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะคะ...ที่เราสลับกระเป๋าเดินทางกัน"

"เฮอะๆ" ตาลุงหนวดเพิ่มหัวเราะออกมาเหมือนกับไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ฉันพยายามอธิบาย

ไม่รู้ว่าคิดไปเองรึเปล่า แต่คุณลุงที่อยู่บนรถไฟพากับตาคนที่กำลังนั่งหน้าเบอร์เกอร์ที่ฉันออกเงินซื้อให้เป็นการโกโทะซุอย่างกับคนละคนต่างกันราวฟ้ากับเหว นี่เขาเพิ่มความรู้สึกซาบซึ้งที่ฉันยื่นน้ำให้เขาดื่มบนรถไฟฟ้าไปหมดแล้วอะ

คงเพราะไม่รู้ว่าจะวางตัวกับคนแปลกหน้ายังไง ฉันก็เลยเลือกหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเพื่อดูเวลา แต่ทว่าเพื่อนสนิทที่ฉันเพิ่งพยายามคอลล์ไลน์ข้ามประเทศไปหานักกลับกำลังโทรสนวนมาอย่างบ้าระห่ำ ทำให้เหงื่อมากมายผุดขึ้นที่หน้าผากและฝ่ามือของฉัน

ฉันคิดว่าตัวเองมีเรื่องต้องเคลียร์กับเบญจมาภรณ์ เมื่อกี้ฉันโทรไปหาเขาก็สายกันนะ สักสิบหรือสิบห้าได้รึเปล่า โอ๊ย ปานนี่เจ้าเพื่อนรักคงจะกำลังร้อนรนนั่งไม่ติดเก้าอี้แน่ๆ ฉันควรจะส่งข้อความกลับไปหรือขอตัวแยกเข้าไปในโรงแรมเพื่อรายงานความปลอดภัยของตัวเองเลยดีนะ

ดวงตาสีดำเหลือบมองคนตรงหน้าอีกครั้ง เราเผลอสบตากันแล้วฉันก็สัมผัสได้ถึงประจุไฟฟ้าที่ปะทะกันเบรี่ๆ คิดว่าตาลุงคนนี้นคงจะกำลังประณามฉันอยู่ในใจ แต่ว่าฉันขอโทษไปแล้วนี่นา แถมยังเลี้ยงเบอร์เกอร์เขาเพื่อเป็นการโกโทะซุด้วย เบอร์เกอร์ร้าน Wendy's ที่ใกล้กับโรงแรมเราอร่อยมากนะ แล้วราคาก็ไม่ได้น่ารัก (ไม่เชื่อลองดูคุณเป็นเงินไทยสิ) ฉันว่ามันคงพอแล้วล่ะสำหรับการโกโทะซุ

"ถ้าไม่มีอะไรแล้ว...ฉันคงต้องขอแยกตัวไปแล้วละคะ"

ฉันส่งยิ้มอย่างกระอักกระอ่วนให้คนแก่กว่า รีบคว้าสัมภาระของตัวเองโดยตรวจดูให้แน่ใจอีกครั้งว่าคราวนี้ฉันหยิบกระเป๋าเดินทางมาถูกใบหรือไม่ เมื่อเช็กทุกอย่างครบถ้วนว่าไม่มีการสลับหรือฉันเผลอทำอะไรพลาดไปอีก ฉันก็รีบสาวเท้าไปยังทางออกของร้าน กำลังจะผลัดบานประตูจะจกออกไปเพื่อมุ่งตรงไปยังโรงแรมที่ตั้งอยู่ตรงหัวมุมใกล้ๆ

แต่แล้ว...

"อย่า! เขียนไป! ผู้เจ้า!! เจ้านู้เต้าเลอ!!! (เฮ้ย! กระเป๋าเงิน! พาสปอร์ต! หายไปไหนวะเนี่ย!!)"

ฉันไม่สามารถเข้าใจได้หรือว่าคุณลุงคนนั้นกำลังพูดพาลอะไร (คิดว่าเขาอุทานเป็นภาษาจีนนะ) แต่ดูจากเงาสะท้อนในกระจกและเสียงอึกทึกจากด้านหลัง ฉันก็รู้สึกว่่าทั้งขาและแขนของตัวเองมันแข็งจนก้าวออกไปจากร้านไม่ได้

ฮือ มันไม่ใช่เรื่องของฉันเลยปะวะ กระเป๋าก็สลบคืนแล้ว ขอโทษก็ทำแล้ว ไถโทษด้วยการเลี้ยงข้าวก็จัดการเรียบริ้อย แล้วมันเรื่องอะไรอีก! มันเรื่องอะไร ทำไมฉันถึงต้องหมุนตัวกลับไปแล้วเห็นสภาพของผู้ชายตัวใหญ่ที่กำลังเทกระຈาดทุกสิ่งอย่างออกมาจากกระเป๋าสะพายด้วย

ดูยังไง? คนตรงหน้าก็กำลังเดือดร้อน แล้วสาวไทยตัวคนเดียวในต่างแดน...ทำไมถึงต้องสะเออะหาเรื่องมาให้ตัวเองวุ่นวายด้วยเนี่ย

"Are you ok? (คุณไม่เป็นไรนะ?)"

ฉันอยากจะตีหัวตัวเอง ตีซ้ำๆ ที่ไม่สามารถทอดทิ้งคุณลุงคนนี้แล้วซึ่งหนีไปได้ แคนจินตนาการถึงเสียงด่าของเพื่อนเรื่องที่คำเตือนมากมายของเขาไม่ได้เข้าไปในซีรึบรัมฉันก็เริ่มรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ยังไงชอบกลแล้ว

แต่จะให้ทำยังไงวะ มีคนกำลังเดือดร้อนอยู่ตรงหน้านะ

"My passport and my wallet! They're gone!! (พาสปอร์ตกับกระเป๋าเงินผม มันหายไป!!)"

"What?...(อะไรนะ?...)"

"Because of you!!! (เป็นเพราะคุณ!!!)"

ประโยคนั้นตะโกนดังลั่นร้าน ดวงตาสีดำใหญ่ของอีกฝ่ายถลิ่งกว้างแล้วโชว์กระเป๋าสะพายหลังที่ขาดเป็นรูโหว่ให้ฉันดูเต็มๆ ตา ดูเหมือนว่าคุณลุงจะเผลอเอากระเป๋าไปเกี่ยวเข้ากับอะไรบางอย่าง หรือแะยิ่งกว่านั้นคือเขาเพิ่งโดนกรีดกระเป๋า...

แหม ชวยเนาะ ชวยแบบชวยซ้ำชวยซ้อน ชวยยิ่งกว่าอินเซ็ปชั่น กระเป๋าเราสลบกันจนต้องลงจากรถไฟกลางทางยังไม่พอแล้วตอนนี้พาสปอร์ตกับกระเป๋าเงินยังมาหายอีก คนอะไรมันจะราหุอมได้ขนาดนี้วะเนี่ย ฮือ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622597.html>